

**CENTRALNE BIURO ŚLEDTCZE
KOMENDY GŁÓWNEJ POLICJI
CENTRALNE BIURO ŚLEDTCZE POLICJI
(2000–2015)
WE WSPOMNIENIACH TWÓRCÓW
I PRACOWNIKÓW**

**POD REDAKCJĄ NAUKOWĄ
WIESŁAWA MĄDRZEJOWSKIEGO
KRZYSZTOFA WICIAKA**

SZCZYTNO 2015

Recenzent naukowy:

prof. dr hab. Kuba Jałoszyński

Autorzy:

dr Maciej Kędzierski

dr Wiesław Mądrzejowski

Redakcja Wydawcy:

Aleksander Babiński

Anna Bryczkowska

Piotr Cyrek

Beata Miszczuk

Adam Rogala

Projekt okładki:

Agnieszka Kamińska

© Wszelkie prawa zastrzeżone — WSPol Szczytno 2015

ISBN 978-83-7462-460-2

e-ISBN 978-83-7462-461-9

Skład, druk i oprawa:

Wydawnictwo Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie

12-100 Szczytno, ul. Marszałka J. Piłsudskiego 111

Tel. 89 621 51 02, fax 89 621 54 58

e-mail: wwip@wspol.edu.pl

Objętość: 12,97 ark. wyd.

Spis treści

1. Przesłanki powołania Centralnego Biura Śledczego	5
2. Funkcjonalno-organizacyjne rozwiązania w zakresie budowy i przekształcania struktury zadaniowej Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji i Centralnego Biura Śledczego Policji.	11
2.1. Powołanie Centralnego Biura Śledczego w strukturze Komendy Głównej Policji	11
2.2. Początkowa struktura organizacyjno-zadaniowa CBŚ KGP	12
2.3. CBŚ KGP odpowiedzialne za fizyczne zwalczanie terroryzmu — rok 2003	14
2.4. Zmiany struktury organizacyjnej CBŚ KGP w latach 2003–2014.	18
2.5. Podejmowanie działań przez komendanta głównego Policji w zakresie nadania dodatkowych uprawnień zarządczych dla dyrektora Centralnego Biura Śledczego KGP. . .	28
2.6. Proces przekształcenia CBŚ KGP w odrębną jednostkę organizacyjną Policji przez wyłączenie CBŚ ze struktury Komendy Głównej Policji	32
2.7. Jednostka organizacyjna Policji — Centralne Biuro Śledcze Policji.	40
2.8. Podsumowanie poszczególnych etapów zmian organizacyjnych służby śledczej. . . .	46
3. Przestępczość zorganizowana w Polsce w latach 2000–2014	49
3.1. Polska przestępczość zorganizowana w świetle Informacji Dziennych przygotowywanych przez funkcjonariuszy Zespołu Całodobowej Obsługi Zdarzeń Centralnego Biura Śledczego KGP w latach 2000–2007.	49
3.2. Ogólna charakterystyka grup zorganizowanych	50
3.3. Udział cudzoziemców w zorganizowanej działalności przestępczej.	55
3.4. Zorganizowane przestępstwa o charakterze kryminalnym	56
3.5. Zorganizowane przestępstwa o charakterze ekonomicznym.	59
3.6. Zorganizowane przestępstwa narkotykowe	65
3.7. Inne rodzaje przestępstw dokonywanych w formie zorganizowanej	68
3.8. Proceder prania pieniędzy	69
3.9. Działalność Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji w latach 2010–2014 w ujęciu statystycznym	71
3.10. Podsumowanie.	81
4. Centralne Biuro Śledcze we wspomnieniach jego twórców i funkcjonariuszy.	85
— Andrzej Borek	86
— Józef Semik.	90
— Adam Rapacki	92
— Kazimierz Sz wajcowski.	101

— Jerzy Kowalski	104
— Adam Maruszczak	109
— Igor Parfieniuk	112
— Wojciech Walendziak	116
— Andrzej Domański	122
— Sławomir Śnieżko	127
— Tomasz Warykiewicz	130
— Piotr Majewski	136
— Edmund Mucha	142
— Andrzej Florczak	146
— Arnold Gołko	151
— Leszek Sucholewski	155
— Wiesław Czerniakowski	157
— Ireneusz Galanciak	160
— Włodzimierz Woźniak	162
— Andrzej Kozdraj	165
— Marcin Brzeziński	169
— Józef Der	172
— Janusz Mioduszeński	173

1. Przesłanki powołania Centralnego Biura Śledczego

Pierwsze lata działalności Policji polskiej po 1990 r. to nowe problemy wynikające z dynamicznie następujących przemian społeczno-politycznych i gospodarczych. Pierwszym i chyba najistotniejszym problemem była konieczność szybkiego dostosowania zarówno struktur Policji, jak i mentalności funkcjonariuszy do działania w nowych warunkach. Z samego założenia nowa Policja stała się instytucją służącą przede wszystkim obywatelom w imieniu państwa, które reprezentowała. Na ten kierunek przekształceń w działaniach Policji wskazywali przede wszystkim ci funkcjonariusze, którzy jako pierwsi trafili na szkolenia i staże do krajów przede wszystkim Europy Zachodniej i po powrocie otrzymali zadanie wprowadzania swoich doświadczeń do praktyki bieżącej służby. Trzon kadrowy Policji w pierwszych latach jej istnienia stanowili byli milicjanci. Wydaje się po latach, iż szybko nastąpiły zmiany w ich sposobie postrzegania roli, jaką mieli do spełnienia w nowej rzeczywistości. Szczególnie było to widoczne wśród tych, którzy podjęli się zadań najtrudniejszych, z jakimi nie zetknęli się w trakcie wcześniejszej służby.

Kolejnym problemem, przed jakim stanęła Policja, było wyzwanie ze strony środowiska przestępczego. Pojawiły się nowe formy przestępczości gospodarczej, niewystępujące wcześniej w PRL, które jak się okazało, doskonale rozwijały się w okresie przekształceń społeczno-gospodarczych początku lat 90. XX wieku. Wiązał się z tym bardzo szybki rozwój zorganizowanych grup przestępczych. Zarówno kryminalnych szybko przejmujących kontrolę nad środowiskiem przestępczym na określonym terenie, jak i gospodarczych usiłujących objąć dominacją poszczególne obszary życia gospodarczego. Koncepcja powołania w Policji nowej służby do zwalczania przestępczości zorganizowanej przygotowana na przełomie 1993 i 1994 roku zawierała wiele innowacyjnych elementów, o których wspominają też w swoich wspomnieniach tworzący ją policjanci. Były to:

- zasada podmiotowego prowadzenia działań wobec grup przestępczych i ich liderów, niezależnie od formy popełnianych przestępstw;
- odstąpienie od ukierunkowania policjantów w określonym obszarze czynności operacyjnych i śledczych na rzecz ich uniwersalności — ten sam policjant prowadzi sprawę od początku do końca, zarówno w sferze czynności operacyjnych, jak i śledczych;
- nowej służbie nadano charakter scentralizowany, podporządkowując wszystkich policjantów dyrektorowi Biura, co pozwoliło na szybką koncentrację sił i środków w określonym czasie i miejscu. Każdy policjant mógł podejmować działania w każdym miejscu kraju;
- nowa służba podlegała miała bezpośrednio komendantowi głównemu Policji i działać w strukturze KGP, co dawało możliwość łatwiejszego pozyskiwania i stosowania wysokiej klasy środków technicznych oraz efektywnego motywowania policjantów.

Kilka lat działalności Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną, a później równolegle Biura do spraw Narkotyków KGP przyniosło wiele cennych doświadczeń. W samym Biurze nie podchodzono do osiągniętych sukcesów bezkrytycznie. Zdawano sobie sprawę z przewagi, jaką początkowo miały zorganizowane grupy przestępcze, wynikającej z dość późnego zrozumienia przez decydentów konieczności powołania takich policyjnych komórek. „Do walki z przestępczością zorganizowaną wystartowaliśmy z opóźnieniem co najmniej 5-letnim”¹ — pisał jeden

¹ L. Buller, *Przestępca godzi w demokrację*, wywiad z naczelnikiem Wydziału I Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną KGP — podinsp. Andrzejem Szymanowskim, „Policyjny Biuletyn Szkoleniowy. Kwartalnik Wyższej Szkoły Policji” 1995, nr 1–2, s. 66.

ze współtwórców Biura, insp. Andrzej Szymanowski. Skutecznej walce z przestępczością zorganizowaną nie sprzyjały także ówczesne przepisy prawa karnego. Zdawali sobie z tego sprawę przede wszystkim wybitni naukowcy, specjaliści z zakresu prawa karnego, którzy bardzo szybko potrafili wskazać na istniejące luki sprzyjające nieskrępowanej działalności grup przestępczych oraz ich wpływowi na gospodarkę². Podkreślić tu także trzeba rolę, jaką w badaniach naukowych i proponowaniu rozwiązań praktycznych odegrali policjanci — pracownicy Wyższej Szkoły Policji w Szczytnie.

Biuro do Walki z Przestępczością Zorganizowaną KGP było w początkowym okresie komórką niewielką. W centrali w Warszawie oraz w kilkunastu największych województwach służyło około 250 policjantów. Jak to wówczas oceniano: „służbę do walki z przestępczością zorganizowaną — w jej obecnym kształcie — można nazwać grupą inicjatywną, ponieważ kilkuset policjantów rozrzuconych po 15 największych ośrodkach demograficznych i o największym znaczeniu geograficznym, politycznym, gospodarczym, jak również ochraniających granicę państwa ma bardzo ciężkie zadanie do wykonania”³. Pomimo tego pojawiły się pierwsze sukcesy, „docierały” się nowe zasady prowadzenia działań, trwało intensywne szkolenie w kraju i za granicą. Liderzy grup przestępczych zaczęli zdawać sobie sprawę, że przeciwko rozzuchwalonym bezkarnością grupom przestępczym stanął przeciwnik coraz bardziej skuteczny, a przede wszystkim zaangażowany bez reszty w realizację swoich zadań, „nieodpuszczający” nikomu — o czym tak barwnie piszą niżej policjanci.

Brakowało — jak to na początku — prawie wszystkiego. Wyposażenia technicznego, pomieszczeń, pojazdów. To akurat dzięki dużemu i wielokrotnie podkreślanemu wsparciu kierownictwa Policji oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych można było dość szybko poprawić. Brakowało też przede wszystkim skutecznych narzędzi prawnych, dostosowanych do zwalczania tak silnego przeciwnika. Nie czekając na ustawodawcze inicjatywy sięgnięto po wzory sprawdzone w innych krajach. Powstał „Zespół S”, gdzie przygotowano podwaliny pod system operacji specjalnych. Przygotowano zarys przepisów, przy pomocy których jako art. 19a i 19b wprowadzono do ustawy o Policji instytucję przesyłki niejawnie nadzorowanej, zakupu kontrolowanego, a później kontrolowanego wręczenia korzyści. Przygotowano koncepcję przepisów regulujących instytucję świadka koronnego. Do dziś wzbudza ona kontrowersje, lecz nikt nie może zaprzeczyć, że odegrała bardzo istotną rolę w skutecznym rozbiciu wielu grup przestępczych.

Zmieniały się, zdecydowanie zbyt często, koncepcje dotyczące relacji pomiędzy Biurem a komendantami wojewódzkimi Policji, poglądy na rolę tzw. centrali. Nie zmieniło to jednak kwestii najważniejszej — „pezet” był zawsze i pozostał do dziś częścią Policji. I w tym tkwi „od zawsze” jego siła! Bez oparcia w stutysięcznej rzeszy policjantów wyspecjalizowana jednostka do zwalczania przestępczości zorganizowanej nie ma szans na skuteczność. Każdy, kto kiedykolwiek zajmował się tym problemem, nigdy temu nie zaprzeczy. Były i inne problemy: czy Wydział II „z Puławskiej” ma mieć charakter wykonawczy, czy też powinien jedynie koordynować działania „terenu”. To także zmieniało się zbyt często. I wreszcie temat, który we wspomnieniach

² Zob. m.in. O. Górniok, *Przestępczość przedsiębiorstw a przestępczość zorganizowana* [w:] A. Marek, W. Pływaczewski (red.), *Kryminologiczne i prawne aspekty przestępczości zorganizowanej*, Szczytno 1992; K. Daszkiewicz, *O przepisach projektu kodeksu karnego dotyczących przestępczości zorganizowanej* [w:] A. Marek, W. Pływaczewski (red.), *Kryminologiczne i prawne aspekty przestępczości zorganizowanej*, Szczytno 1992.

³ L. Buller, *Przestępca godzi...*, wyd. cyt.

pojawia się bardzo często i różnie jest prezentowany. Czy podział na „pezet” i „narkotyki”⁴ przyniósł korzyści czy straty. Aby wyrobić sobie punkt widzenia na powyższe problemy, warto przeczytać, co piszą o tym policjanci pracujący przez jakiś czas w biurach działających równolegle.

W 1999 roku zaczęła się rodzić i nabierać konkretnych kształtów koncepcja powołania Centralnego Biura Śledczego. Ścierały się różne poglądy, przywoływano wiele argumentów. Zdecydowanie przeważały te za zjednoczeniem Biur, za powołaniem jednej komórki organizacyjnej do zwalczania całej przestępczości zorganizowanej. Warto podkreślić określenie „komórka organizacyjna”, czyli twór, niestety, nie do końca samodzielny, wchodzący w skład struktury Komendy Głównej Policji. Co to oznaczało z punktu widzenia efektywności działania CBS? Przede wszystkim biurokratyczną udrękę w molochu, jakim jest centrala Policji. Od początku, pomimo naprawdę stałego wsparcia przez kolejnych komendantów głównych — niesamodzielną komórkę musiała dobijać się uznania swoich potrzeb głównie logistycznych, finansowych czy kadrowych. Stąd przeciągające się często np. ponad wszelką rozsądną miarę procedury kadrowe. Decyzję w każdej indywidualnej sprawie podejmowano przecież na najwyższym szczeblu w Policji. A zanim wymagane „kwity” tam dotarły...

Warto jednak przypomnieć, jak argumentowano powołanie CBS, jakie przesłanki zdecydowały o wydaniu tej jednej z najważniejszych decyzji w historii Policji. Należy sięgnąć do ciekawego, dotąd niepublikowanego dokumentu. Po podjęciu decyzji o powołaniu Centralnego Biura Śledczego — zarządzenie komendanta głównego Policji nr 1 z 29 lutego 2000 r. — a jeszcze przed rozpoczęciem jego działalności, które formalnie nastąpiło 15 kwietnia 2000 r. w byłym Wydziale II Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną powstał dokument zawierający przesłanki utworzenia Biura. Powołanie CBS spotkało się z niezwykle szerokim oddźwiękiem w wielu środowiskach. Począwszy od polityków, przez struktury gospodarcze, inne służby⁵, po media szeroko relacjonujące wszystkie informacje na ten temat. Opracowanie to miało na celu ujednolicenie stanowiska prezentowanego „na zewnątrz” i poinformowanie m.in. o rzeczywistych celach i zasadach funkcjonowania Biura.

Jeszcze przed jego powstaniem niektóre media i poszczególni dziennikarze zaczęli tworzyć niczym nieuzasadnione legendy na ten temat, określając CBS m.in. jako „polskie FBI”. Miało to oczywiście spory wydźwięk propagandowy, ale zdecydowanie mniej wspólnego z rzeczywistością. Podstawowa różnica pomiędzy FBI a CBS to cele działania. FBI było i jest służbą specjalną funkcjonującą w bardzo szerokim obszarze obejmującym m.in.: kontrwywiad, zwalczanie terroryzmu, ochronę praw człowieka oraz oczywiście zwalczanie różnorodnych form przestępczości zorganizowanej⁶. Natomiast CBS zostało powołane jako komórka organizacyjna Komendy Głównej Policji, jednostka o zadaniach całkowicie policyjnych z szerokimi uprawnieniami w zakresie czynności operacyjno-śledczych wykorzystywanych do zwalczania zorganizowanej przestępczości kryminalnej. W trakcie piętnastoletniej historii zdarzały się sytuacje, w których CBS w ten czy inny sposób było siłą rzeczy angażowane w przedsięwzięcia mające bieżący

⁴ Określenia „pezet” i „narkotyki” są bardzo często używane we wspomnieniach funkcjonariuszy. Skróty te oznaczają odpowiednio: Biuro do Walki z Przestępczością Zorganizowaną KGP oraz Biuro do spraw Narkotyków KGP.

⁵ M.in. autor niniejszego opracowania otrzymał polecenie zapoznania z przesłankami utworzenia CBS przedstawicieli Wojskowych Służb Informacyjnych.

⁶ Zob. szerzej W. Mądrzejowski, *Pojęcie przestępczości zorganizowanej i działalność zorganizowanych struktur przestępczych na świecie* [w:] W. Jasiński, W. Mądrzejowski, K. Wiciak, *Przestępczość zorganizowana. Fenomen. Współczesne zagrożenia. Zwalczanie. Ujęcie praktyczne*, Szczytno 2013, s. 39 i nast.

związek z wydarzeniami politycznymi, a jego działalność spotykała się z typowo politycznymi ocenami wszystkich chyba opcji. Nie mogło być chyba inaczej, gdy w prowadzonych sprawach występowali politycy różnych szczebli, a ich efekty mogły wpływać przynajmniej na społeczne postrzeganie politycznych formacji.

W jaki sposób uzasadniano wtedy, na początku 2000 r., utworzenie Centralnego Biura Śledczego? Przede wszystkim wynikało to z potrzeby udoskonalenia strategii zwalczania najgroźniejszych przestępstw. Najistotniejszą wynikającą stąd zmianą organizacyjną było połączenie dotychczasowych służb do walki z przestępczością zorganizowaną i przestępczością narkotykową. Funkcjonowały one odrębnie od lutego 1997 r., kiedy to powołano pełnomocnika komendanta głównego Policji ds. organizacji służby do walki z narkomanią⁷ oraz nadano regulamin organizacyjny Biuru ds. Narkotyków⁸.

Jak słusznie podkreślono, przedmiot zainteresowania obu biur był ten sam. Działające w latach 90. XX wieku zorganizowane grupy przestępcze w znacznym stopniu zajmowały się przestępczością narkotykową, niezależnie od innych sposobów osiągania zysków. Stąd też obszar zainteresowania operacyjnego Biura do Spraw Narkotyków oraz Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną był bardzo zbliżony, a czasem tożsamy. W sytuacjach szczególnych, wymagających szerszego współdziałania były powoływane wspólne grupy zadaniowe jak np. grupa zadaniowa do rozpracowania szlaku przemytu kokainy z Ameryki Południowej do Polski działająca w latach 1998–1999, w której skład wchodził policjanci z obu biur oraz żołnierze Straży Granicznej i funkcjonariusze Urzędu Ochrony Państwa.

Oba biura korzystały z identycznych instrumentów prawnych, jakie w latach 90. oddano instytucjom zwalczającym przestępczość zorganizowaną. Takie środki, jak kontrola operacyjna, zakup kontrolowany, świadek koronny były wykorzystywane przez oba biura, przy czym komórki organizacyjne zajmujące się prowadzeniem operacji specjalnych i ochroną świadka koronnego znajdowały się w Biurze do Walki z Przestępczością Zorganizowaną, a działały na rzecz całej Policji. Budowane od podstaw w Biurze do Walki z Przestępczością Zorganizowaną załączki analizy kryminalnej zostały po wyłączeniu Biura ds. Narkotyków także osłabione, przede wszystkim personalnie. Tworzenie odrębnego systemu analizy kryminalnej tylko dla potrzeb zwalczania przestępczości narkotykowej dość szybko okazało się nieefektywne. Przedmiotem działań analitycznych stali się bardzo często ci sami ludzie. Nie ulegało wątpliwości, że skuteczny może być jedynie kompleksowy system analizy kryminalnej obejmujący wszystkie formy zorganizowanej przestępczości.

Podnoszone argumenty o skuteczności odrębnych służb zwalczających przestępczość zorganizowaną (FBI) i narkotykową (DEA) w Stanach Zjednoczonych nie sprawdzały się w polskich warunkach. Specyfika obu amerykańskich służb obejmujących zakresem swojego działania praktycznie cały świat była zupełnie inna i przejmowanie takich wzorców od początku skazane było na niepowodzenie. W warunkach polskich rozbić na dwa piony jednolitej służby zajmującej się zwalczaniem przestępczości zorganizowanej nie przyniosło spodziewanych efektów, co wcale nie deprecjonuje efektów pracy Biura ds. Narkotyków. Należy tu przede wszystkim zwrócić uwagę na świetne wykorzystanie nowych narzędzi, w tym przede wszystkim przesyłki niejawnie nadzorowanej. Negatywnym, jak się wydaje, efektem połączenia Biur było „zagubienie” po drodze kwestii prewencji antynarkotykowej, która znajdowała się przez cały czas w zakresie zadań Biura ds. Narkotyków. Po kilku latach działalności w tym obszarze zaczął się wyłaniać coraz lepiej

⁷ Decyzja nr 19 komendanta głównego Policji z 5 lutego 1997 r.

⁸ Zarządzenie nr 7 komendanta głównego Policji z 21 lutego 1997 r.

funkcjonujący system zapobiegania zagrożeniom narkotykowym, a Biuro skutecznie spełniało rolę koordynatora. Interesująco pisze na ten temat poniżej insp. Andrzej Domański.

Istotnym argumentem za połączeniem „pezetów” i „narkotyków” było także połączenie w jedno oddzielnych ogniw administracyjnych i logistycznych. Administracja i logistyka w obu biurach nie była nigdy specjalnie rozbudowana (co nie zawsze musi być zaletą), ale w sytuacji gdy liczył się praktycznie każdy etat, połączenie komórek administracyjnych pozwoliło na wygospodarowanie niewielkich „luzów” na wzmocnienie komórek wykonawczych. W nowej strukturze stało się możliwe utworzenie jednej komórki obsługi kadrowej do prowadzenia doboru policjantów zgodnie z wymaganiami pionu. Połączona została obsługa finansowa, szczególnie ważna w związku z realizacją licznych niekonwencjonalnych przedsięwzięć operacyjnych i zapewnienia właściwej gospodarki środkami na programy ochrony świadków koronnych. Nie wolno też zapominać o ogólnie określonej logistyce, czyli transporcie, wyposażeniu specjalnym czy zaopatrzeniu kwatermistrzowskim. Ważnym elementem było też własne specjalistyczne szkolenie i doskonalenie zawodowe. Trudno było, ze względu na brak doświadczeń w tym zakresie, liczyć na większe wsparcie ze strony szkolnictwa policyjnego. Prowadzono własne, oryginalne i niezwykle ciekawe przedsięwzięcia szkoleniowe w zakresie np. operacji specjalnych, działań obserwacyjno-realizacyjnych czy śledztwa powybuchowego.

Jednolite Centralne Biuro Śledcze mogło dysponować wspólną bazą osobowych źródeł informacji, obsługą środków techniki operacyjnej, komórką obserwacyjno-realizacyjną. Oba dotychczas działające Biura korzystały przez cały czas z działań ulokowanych w „pezecie” komórek zajmujących się operacjami specjalnymi oraz ochroną świadka koronnego.

Przewidywano — co się szybko potwierdziło — że szybko nastąpi wzrost zagrożenia zorganizowaną przestępczością ekonomiczną, a tym samym wzrośnie liczba spraw o najpoważniejsze przestępstwa gospodarcze. Przyjmowano założenie, że niezbędny jest rozwój ogniw odpowiedzialnych za zwalczanie zorganizowanej przestępczości ekonomicznej zarówno w centrali jak i w jednostkach terenowych CBS. W związku z tym planowano rozwój etatowy nowego biura do stanu 2000 etatów w 2002 roku. Miało się to wiązać przede wszystkim z rozwojem struktur terenowych CBS. Już w 2001 roku przewidywano utworzenie Zarządów CBS w Warszawie i w Katowicach, a w 2002 roku w pozostałych województwach. Za główne zagrożenia, jakimi powinno zajmować się Centralne Biuro Śledcze, uznawano w sferze przestępczości ekonomicznej:

- włączanie się podmiotów gospodarczych opanowanych przez grupy przestępcze w proces prywatyzacji;
- wyłudzenie nienależnego zwrotu VAT w oparciu o fikcyjny eksport;
- unikanie należności celnych przy przewozie przez granicę towarów obłożonych wysokim podatkiem akcyzowym oraz artykułów elektronicznych;
- znaczny wzrost wyłudzeń na szkodę banków i towarzystw ubezpieczeniowych;
- legalizowanie dochodów przestępczych przez proceder „prania brudnych pieniędzy”.

Przewidywania te okazały się w znacznym stopniu prawdziwe, szczególnie w sferze przestępczości związanej z podatkami. Planowany rozwój pionu ekonomicznego CBS okazał się szybko konieczny. Spośród innych obszarów działalności zorganizowanych grup przestępczych za najbardziej dolegliwe uznano wówczas przede wszystkim:

- wymuszenia rozbójnicze, „haraczowanie” i napady na drogach;
- wszelkie formy zorganizowanej przestępczości narkotykowej;
- przestępstwa z użyciem materiałów wybuchowych będące środkiem zastraszania porażonych oraz elementem porachunków wewnętrznych.

W okresie tworzenia CBS właśnie ta ostatnia forma zorganizowanej przestępczości kryminalnej była postrzegana przez ogół społeczeństwa jako najgroźniejsza i była najczęściej eksponowana przez media. Poza gangsterami ginącymi w przestępczych porachunkach ginęli także przypadkowi świadkowie takich zdarzeń. W latach 1996–1999 zostali m.in. wyeliminowani w ten sposób liderzy grup przestępczych z Trójmiasta — Nikodem Skotarczak „Nikoś” oraz „Szwarceneger”, w Warszawie — Wiesław Niewiadomski „Wariat”, Andrzej Kolikowski „Pershing” — zastrzelony w Zakopanem, Andrzej G. „Junior”, Janusz K. „Malarz”, Marian K. „Klepak”, Ludwik A. „Lutek” i wielu innych⁹. Dlatego też jedną z przesłanek stworzenia CBS było rozbudowanie pionu zajmującego się rozpoznaniem zdarzeń z użyciem broni i materiałów wybuchowych mających przede wszystkim cechy terroru kryminalnego. W dalszej kolejności zespół ten stał się ogniwem wiodącym w kraju w zakresie śledztwa powybuchowego.

Już stosunkowo szybko po powołaniu CBS i jego pierwszych spektakularnych przedsięwzięciach działalność Biura została oficjalnie pozytywnie oceniona przez władzę zwierzchnią. W raporcie MSWiA czytamy m.in.: „Podstawową jednostką zwalczającą przestępczość zorganizowaną pozostanie nadal Centralne Biuro Śledcze KGP, w ścisły sposób współdziałające z pionami kryminalnymi komend wojewódzkich i powiatowych Policji. Nadzieje wiązane z centralizacją służb zwalczających przestępczość zorganizowaną (w tym narkotykową) spełniły się w całej pełni. Ostatnie kilkanaście miesięcy to okres, w którym doszło do rozbicia wielu najgroźniejszych grup przestępczych, do stworzenia sytuacji, w której szefowie przestępczych gangów przestali się czuć bezpiecznie. Przełamano powszechne przekonanie, że szefowie przestępczych gangów pozostają bezkarni. Dalsze działania CBS nie mogą jednak być prowadzone w oderwaniu od pozostałych struktur policyjnych. W zgodnej opinii wielu zagranicznych konsultantów siłą polskiej Policji jest jej jednolity charakter, możliwość współpracy i bezpośredniej wymiany informacji pomiędzy różnymi jednostkami i zredukowane do minimum spory kompetencyjne”¹⁰. Na szczególną uwagę wydają się zasługiwać ostatnie akapity tej oceny. Siłą CBS było, jest i miejmy nadzieję, że siłą także Centralnego Biura Śledczego Policji będzie mocne ulokowanie w strukturach całej Policji, jasne sformułowanie zadań i możliwość korzystania z wiedzy uzyskanej przez jej wszystkie jednostki w zakresie przewidzianym nałożonymi na CBŚP zadaniami.

⁹ Zob. W. Mądrzejowski, *Pojęcie przestępczości zorganizowanej...*, wyd. cyt., s. 54.

¹⁰ *Stan bezpieczeństwa i porządku publicznego w Polsce w 2000 roku* — raport MSWiA, s. 162 i nast.

2. Funkcjonalno-organizacyjne rozwiązania w zakresie budowy i przekształcania struktury zadaniowej Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji i Centralnego Biura Śledczego Policji

2.1. Powołanie Centralnego Biura Śledczego w strukturze Komendy Głównej Policji

Rozpoznanie skali zjawiska w zakresie zagrożenia do końca 1999 roku zorganizowaną przestępczością kryminalną, narkotykową i gospodarczą nie pozostawiało złudzeń ówczesnemu kierownictwu MSWiA oraz Policji, że konieczny jest dalszy rozwój istniejących struktur służb porządku publicznego odpowiedzialnych za zwalczanie tego rodzaju przestępczości. Potrzeby te obejmowały m.in. wyodrębnienie w ramach Komendy Głównej Policji komórki specjalizującej się w zwalczaniu zorganizowanej przestępczości i korupcji, nasilenie międzynarodowej wymiany informacyjnej i współpracy policyjnej, a także wdrożenie nowoczesnych technik wykrywczych: informatyzacji i analizy kryminalnej. Kwestie te znalazły wyraz w rządowym, „Krajowym Programie Przeciwdziałania Przestępczości na lata 2000–2004”.

W lutym 2000 roku komendant główny Policji, gen. insp. Jan Michna, wystąpił do ministra spraw wewnętrznych i administracji, Marka Biernackiego, z prośbą o wyrażenie zgody na powołanie nowej służby w Policji — służby śledczej — przez połączenie jednostek organizacyjnych dotychczasowych służb do walki z przestępczością zorganizowaną i do walki z przestępczością narkotykową. Akceptacja ze strony ministra spraw wewnętrznych i administracji pozwoliła komendantowi głównemu Policji na wydanie stosowanego zarządzenia, które określiło, że z dniem **15 kwietnia 2000 roku** powstaje i rozpoczyna działalność **Centralne Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji**.

28 lutego — komendant główny Policji (nadinsp. Jan Michna), działając w trybie art. 4 ust. 4 ustawy o Policji z 6 kwietnia 1990 r.¹¹ występuje do ministra spraw wewnętrznych i administracji o wyrażenie zgody na powołanie nowej służby w Policji — służby śledczej — przez połączenie jednostek organizacyjnych dotychczasowych służb do walki z przestępczością zorganizowaną i do walki z przestępczością narkotykową. Tego samego dnia Marek Biernacki, jako minister spraw wewnętrznych i administracji, wyraża zgodę na powołanie służby śledczej w Policji. Następnego dnia, **29 lutego**, zarządzeniem nr 1 komendanta głównego Policji w **sprawie powołania oraz określenia organizacji, zakresu działania i właściwości terytorialnej służby śledczej** utworzono w Policji służbę śledczą wchodzącą w skład Komendy Głównej Policji i funkcjonującą pod nazwą **Centralne Biuro Śledcze**.

15 kwietnia 2000 r. wchodzi w życie zarządzenie nr 1 komendanta głównego Policji w sprawie powołania oraz określenia organizacji, zakresu działania i właściwości terytorialnej służby śledczej — swą działalność rozpoczyna Centralne Biuro Śledcze Komendy Głównej Policji.

Z chwilą powstania, średnio każdego roku, CBS KGP obejmowało swoim zainteresowaniem około 500 grup, od 4000 do 5000 osób działających w różnych strukturalnych konfiguracjach przestępczych, w każdym roku **neutralizowana jest działalność około 250 grup**. Pierw-

¹¹ DzU nr 30, poz. 179 z późn. zm.

szym dyrektorem CBS KGP został insp. Andrzej Borek. Kolejno w następnych latach tę funkcję kierowniczą pełnili: nadinsp. Kazimierz Szwajcowski, mł. insp. Janusz Gołębiowski, insp. Jerzy Kowalski, mł. insp. Janusz Czerwiński, insp. Jarosław Marzec, podinsp. Maciej Stańczyk, od 2007 r. do 2009 r. funkcję tę pełnił mł. insp. Paweł Wojtunik, w latach 2009–2012 nadinsp. Adam Maruszczak, w latach 2012–2014 nadinsp. Igor Parfieniuk.

Do głównych zadań CBS KGP należało rozpoznawanie i zwalczanie wszelkich form przestępczości zorganizowanej, tak w wymiarze krajowym, jak i międzynarodowym, w zakresie zagrożeń wynikających ze zorganizowanej przestępczości: kryminalnej, narkotykowej, ekonomicznej i etnicznej. Ponadto Biuro współdziała z krajowymi organami ochrony prawnej, policjami zagranicznymi, prowadzi współpracę z Interpolem i Europol w celu: zwalczania aktywności grup przestępczych o zasięgu międzynarodowym, wykrywania i ścigania przestępstw transgranicznych, rozpoznawania zagrożeń wynikających z działań na szkodę Unii Europejskiej. Do kluczowych zadań CBS KGP zaliczyć należy również monitorowanie stanu zagrożenia przestępstwami związanymi z użyciem materiałów i urządzeń wybuchowych, rozpoznawanie metod i form „prania pieniędzy”, neutralizację zjawiska korupcji.

Do głównych osiągnięć CBS KGP można zaliczyć likwidację grup: „pruszkowskiej”, „wołomińskiej”, aktywnie działających na terenie kilku regionów kraju, a także posiadających powiązania międzynarodowe, lokalnych grup jak „wyszkowska”, „nowodworska”, „mokotowska” czy też grup charakteryzujących się dużą bezwzględnością działań.

Główni partnerzy dla CBS KGP: w ramach Ministerstwa Finansów Służba Celna, służby skarbowe — w tym wywiad skarbowy, Generalny Inspektor Informacji Finansowej; prokuratura (Prokuratura Generalna, prokuratury apelacyjne); Ministerstwo Zdrowia; w ramach resortu spraw wewnętrznych: Straż Graniczna, komórki organizacyjne MSW; służby specjalne: Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencja Wywiadu, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Służba Kontrwywiadu Wojskowego, Służba Wywiadu Wojskowego, Wyższa Szkoła Policji i Szkoły Policji; inne instytucje rządowe i pozarządowe (Główny Inspektor Farmaceutyczny, *La Strada*, instytuty badawcze itp.).

2.2. Początkowa struktura organizacyjno-zadaniowa CBS KGP

W uzasadnieniu do zarządzenia nr 1 komendanta głównego Policji z 29 lutego 2000 r. czytamy: „Przesłankami decyzji — utworzenia służby śledczej — były: dynamiczne zmiany zachodzące w tzw. obrazie przestępczości współczesnej o znacznym ciężarze gatunkowym, konieczność doskonalenia strategii zwalczania najgroźniejszych i przynoszących olbrzymie szkody społeczne sfer przestępczości oraz decentralizacja struktur administracyjnych państwa i związana z tą reforma częściowo zdecentralizowanych struktur policyjnych”.

Podstawą powołania i rozpoczęcia działalności Centralnego Biura Śledczego KGP 15 kwietnia 2000 r. było — o czym już wspomniano — zarządzenie nr 1 komendanta głównego Policji z 29 lutego 2000 r. w sprawie powołania oraz określenia organizacji, zakresu działania i właściwości terytorialnej służby śledczej. Organizacyjnie CBS KGP utworzono poprzez połączenie dotychczas funkcjonującego Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną KGP, działającego od stycznia 1994 r. oraz Biura do Walki z Przestępczością Narkotykową KGP realizującego zadania od lutego 1997 roku.

Zgodnie z zapisami zarządzenia służbę śledczą wchodzącą w skład Komendy Głównej Policji stanowiło funkcjonujące w jej strukturze „Centralne Biuro Śledcze”. Na jego organi-

Kierownictwo Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji — 2000 r.

	mł. insp. Andrzej BOREK		mł. insp. Wojciech WALENDZIAK		insp. Tadeusz KOTUŁA		insp. Andrzej DOMAŃSKI
	Wydział I podinsp. Barbara OSTROWSKA		Zarząd II mł. insp. Kazimierz SZWAJCOŃSKI		Wydział II podinsp. Jerzy KOWALSKI		Wydział IV mł. insp. Dariusz DEPTAŁA
	Zarząd I mł. insp. Ludwik FLIS		Wydział III podinsp. Henryk GRZEGORCZYK		Wydział XI mł. insp. Edmund MUCHA		Wydział XIII mł. insp. Antoni SOTA
	Wydział VIII mł. insp. Wiesław MĄDRZEJOWSKI		Zespół "S" nadkom. Sławomir ŚNIEŻKO		Wydział X mł. insp. Julian ERAZYMUS		Wydział XIV mł. insp. Stanisław MALINOWSKI
	Wydział XV mł. insp. Michał WARTACZ		Wydział XVI mł. insp. Ryszard WOŹNY		Wydział XIX mł. insp. Jerzy JAKUBOWSKI		Wydział XX mł. insp. Włodzimierz WOŹNIAK
	Wydział XXI podinsp. Bogdan LISOWSKI		Wydział XXII mł. insp. Marcin BRZEZIŃSKI				

zowanie przekazano etaty policyjne i pracownicze Biura do Walki z Przestępczością Zorganizowaną KGP oraz Biura do Walki z Przestępczością Narkotykową KGP. W służbie śledczej wyodrębniono komórki organizacyjne w zakresie koordynacji oraz wykonywania czynności operacyjno-rozpoznawczych i dochodzeniowo-śledczych, ochrony świadków, stosowania środków technicznych umożliwiających uzyskiwanie w sposób tajny informacji oraz utrwalanie dowodów, współdziałania z zagranicą, analizy kryminalnej, metodyki innowacyjnej, wsparcia logistycznego. Właściwość terytorialna służby śledczej obejmowała cały kraj, natomiast właściwość terytorialna poszczególnych komórek organizacyjnych mogła być ograniczona do obszaru województw albo do zidentyfikowanych obszarów aktywności przestępczej.

Do zakresu działania służby śledczej należało m.in. tworzenie warunków do sprawnego rozpoznania i zwalczania przestępczości zorganizowanej, transgranicznej i narkotykowej, organizowanie, wykrywanie i koordynowanie czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz dochodzeniowo-śledczych prowadzonych przeciwko zorganizowanym strukturom przestępczym, organizowanie współdziałania z policjami zagranicznymi i krajowymi organami ochrony prawnej, wykrywanie i ściganie przedsięwzięć gospodarczych i operacji finansowych mających na celu wprowadzenie do legalnego obrotu środków uzyskanych z działalności przestępczej, wykrywanie i ściganie przestępstw korupcyjnych związanych ze znacznymi rozmiarami nielegalnie uzyskanych korzyści lub powodujących poważne szkody w związku z funkcjonowaniem administracji publicznej i innych instytucji państwowych, realizowanie programów ochrony świadków koronnych, opracowywanie analiz stanu zagrożenia przestępcstwami związanymi z użyciem materiałów i urządzeń wybuchowych, przygotowywanie policjantów do operacji specjalnych, zapewnienie obsługi logistycznej działania służby śledczej.

W zakresie współdziałania z innymi jednostkami organizacyjnymi Policji zobowiązano komendantów wojewódzkich, powiatowych i miejskich Policji do konsultowania się z kierownikami właściwej miejscowo i rzeczowo komórki organizacyjnej służby śledczej, przed podjęciem i w trakcie realizacji własnych przedsięwzięć dotyczących zwalczania przestępczości zorganizowanej, transgranicznej i narkotykowej, a także uwzględniania ewentualnych zaleceń tego kierownika w zakresie metodyki czynności policyjnych.

Początkowo struktura CBŚ przedstawiała się następująco: kierownictwo — dyrektor i trzech zastępców; centrala — Wydział I (ogólny), Wydział II (do zwalczania zorganizowanej przestępczości kryminalnej), Wydział III (wsparcia technicznego i realizacji), Wydział IV (do zwalczania aktów terroru), Wydział V (ochrony świadka koronnego), Wydział VI (do zwalczania zorganizowanej przestępczości ekonomicznej), Wydział VII (do zwalczania zorganizowanej przestępczości narkotykowej), Wydział VIII (analiz i kontaktów międzynarodowych), Zespół „S”; jednostki terenowe. W kolejnych latach struktura organizacyjna CBŚ KGP ulegała dalszym przekształceniom.

2.3. CBŚ KGP odpowiedzialne za fizyczne zwalczanie terroryzmu — rok 2003

Po uchyleniu szczegółowego regulaminu funkcjonowania CBŚ KGP, zarządzeniem nr 8 komendanta głównego Policji z dnia 3 lipca 2002 r. zmieniającym zarządzenie w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji w § 10 umieszczono zadania należące do Centralnego Biura Śledczego. W jego zakresie wskazano podobne zapisy, jak w zarządzeniu o powołaniu służby śledczej. W zadaniach wskazano: podejmowanie czynności operacyjno-roz-

Kierownictwo Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji — 2002 r.

FUNKcjONALNO-ORGANIZACYJNE ROZWIĄZANIA W ZAKRESIE BUDOWY I PRZEKSZTAŁCANIA...

	Zarząd I mł. insp. Ludwik FLIS		Zarząd II mł. insp. Andrzej FLORCZAK		Zarząd III insp. Zdzisław RATOWSKI		Zarząd IV insp. Tomasz WARYKIEWICZ		insp. Wojciech WALENDZIAK		insp. Wiesław MĄDRZEJOWSKI		nadkom. Janusz GOŁĘBIEWSKI		Wydział VI mł. insp. Andrzej MATLAKIEWICZ
	Wydział XV mł. insp. Michał WARTACZ		Wydział XVI mł. insp. Andrzej KOZDRAJ		Wydział XVIII mł. insp. Jerzy POWIECKI		Wydział XIX insp. Jerzy JAKUBOWSKI		Wydział XX podinsp. Włodzimierz WOZNIAK		Wydział XXI mł. insp. Bogdan LISOWSKI		Wydział XIV mł. insp. Stanisław MALINOWSKI		Wydział III mł. insp. Henryk GRZEGORCZYK
	Wydział VII mł. insp. Włodzimierz ZIEMBA		Wydział VIII podinsp. Krzysztof MURAWSKI		Wydział IX insp. Arnold GOŁKO		Wydział XI mł. insp. Jarosław MARZEC		Wydział XII podinsp. Wojciech PIASECKI		Wydział II mł. insp. Jerzy KOWALSKI		Wydział IV mł. insp. Dariusz DEPTAŁA		Wydział XIV mł. insp. Stanisław MALINOWSKI

poznawczych i dochodzeniowo-śledczych w celu rozpoznawania i skutecznego zwalczania przestępczości zorganizowanej we wszystkich jej formach, inspirowanie i aktywne uczestnictwo we wspólnych przedsięwzięciach z innymi jednostkami Policji i organami ochrony prawnej, podejmowanie działań mających na celu ujawnienie mienia pochodzącego z przestępstwa i pozbawiania przestępczych nielegalnie uzyskanych korzyści, realizacją programów ochrony świadka koronnego w skali kraju i w ramach porozumień międzynarodowych, współpracy ze służbami policyjnymi innych państw oraz międzynarodowymi organizacjami policyjnymi w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej, prognozowanie kierunków zagrożeń ze strony zorganizowanych struktur przestępczych oraz wskazywanie skutecznych środków przeciwdziałania.

W 2003 r. CBS KGP przydzielono dodatkowe zadania związane z fizycznym zwalczaniem terroryzmu. Jak wskazano w uzasadnieniu do zarządzenia nr 3 komendanta głównego Policji z 27 stycznia 2003 r. — rozszerzono zadania CBS KGP o zagadnienia związane z prowadzeniem operacji i akcji antyterrorystycznych oraz organizowanie, koordynowanie i nadzorowanie działań w zakresie fizycznego zwalczania terroryzmu. Zmiana polegała na utworzeniu w strukturze organizacyjnej Centralnego Biura Śledczego Zarządu Bojowego i Zarządu Wsparcia Bojowego, będących funkcjonalnym odpowiednikiem pododdziału antyterrorystycznego, przeznaczonych do realizacji zadań antyterrorystycznych. Utworzenie Zarządów nastąpiło w drodze przekształcenia Samodzielnego Pododdziału Antyterrorystycznego Policji w Warszawie, w oparciu o siły i środki tej jednostki. Wprowadzenie tych zmian było związane z wypełnieniem zobowiązań przedakcesyjnych dotyczących wzmocnienia służby śledczej i zwalczania terroryzmu. Ponadto zadanie dla Biura Służby Prewencyjnej KGP uzupełniono o nadzór nad szkoleniami w zakresie działań minersko-pirotechnicznych.

Tym samym dotychczas realizowane zadania CBS KGP uzupełniono o następujące: prowadzenie operacji i akcji antyterrorystycznych oraz organizowanie, koordynowanie i nadzorowanie działań w zakresie fizycznego zwalczania terroryzmu poprzez prowadzenie bezpośrednich działań rozpoznawczych oraz bojowych zmierzających do likwidacji zamachów terrorystycznych, a także przeciwdziałanie zdarzeniom o takim charakterze, prowadzenie negocjacji policyjnych w ramach operacji i akcji antyterrorystycznych, nadzór nad szkoleniem jednostek i komórek antyterrorystycznych w zakresie taktyki antyterrorystycznej oraz przygotowaniem do działań, współpracę z Biurem Kadr i Szkolenia w zakresie przygotowania wytypowanych policjantów do działań w ramach kontyngentów policyjnych, międzynarodową współpracę z jednostkami

antyterrorystycznymi innych państw oraz szkolenie policjantów w ramach tej współpracy.

Taki stan rzeczy nie pozostawał długo, jeszcze w 2003 r. dokonano kolejnych zmian organizacyjnych w strukturze KGP. Rozkazem organizacyjnym nr 32 komendanta głównego Policji z 11 września 2003 r. w sprawie wprowadzenia zmian „Estatu CBS”, wyłączono Zarząd Bojowy i Zarząd Wsparcia Bojowego ze struktur CBS, tworząc nowe biuro w Komendzie Głównej Policji — Biuro Operacji Anty-

Kierownictwo Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji — 2004 r.

terrorystycznych. Tym samym, po wyłączeniu niniejszych Zarządów, w strukturze CBŚ KGP, oprócz kierownictwa, znajdowały się następujące komórki organizacyjne: Wydział do Zwalczania Zorganizowanej Przestępczości Kryminalnej, Wydział do Zwalczania Zorganizowanej Przestępczości Narkotykowej, Wydział do Zwalczania Zorganizowanej Przestępczości Ekonomicznej, Wydział do zwalczania Aktów Terroru, Wydział Wywiadu Kryminalnego, Zarząd Ochrony Świadka Koronnego, Zarząd Operacji Specjalnych, Wydział Nadzoru i Spraw Ogólnych (centrala) oraz zarządy terenowe mające siedziby w miastach wojewódzkich.

2.4. Zmiany struktury organizacyjnej CBŚ KGP w latach 2003–2014

Zarządzeniem nr 2 komendanta głównego Policji z 17 stycznia 2006 r. w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji w § 26 określono zadania dla Centralnego Biura Śledczego. Jako podstawowe działanie wskazano rozpoznawanie i zwalczanie przestępczości zorganizowanej oraz rozpoznawanie zagrożeń terrorystycznych, w tym planowanie, koordynowanie i podejmowanie działań zmierzających do rozpoznawania i zwalczania przestępczości zorganizowanej o charakterze kryminalnym, ekonomicznym oraz narkotykowym, prowadzenie postępowań przygotowawczych w zakresie dotyczącym zorganizowanych grup przestępczych, prowadzenie operacji specjalnych, ochrona świadków koronnych i osób im najbliższych, koordynowanie działań w zakresie rozpoznawania operacyjnego zagrożeń terrorystycznych i ekstremistycznych, organizowanie i podejmowanie czynności operacyjno-rozpoznawczych we współpracy z jednostkami organizacyjnymi Policji, organizowanie współpracy oraz współdziałanie w krajowych służbach i urzędami administracji publicznej, w zakresie niezbędnym do skutecznego zwalczania zorganizowanej przestępczości.

Rozkazem organizacyjnym z 15 czerwca 2007 r. KGP utworzono w „centrali” CBŚ KGP Zarząd Nadzoru i Koordynacji oraz zespoły podległe bezpośrednio dyrektorowi CBŚ KGP.

W zarządzeniu nr 372 KGP z 14 kwietnia 2008 r. w sprawie regulaminu Komendy Głównej Policji dodano służbie śledczej zadania w zakresie:

- a) prowadzenia rejestracji wniosków i zarządzeń dotyczących kontroli operacyjnej zarządzonych na wniosek komendanta głównego Policji oraz czynności operacyjnych podejmowanych, na podstawie art. 19a ustawy z 6 kwietnia 1990 r. o Policji, a także wniosków, o których mowa w art. 20 ust. 5 tej ustawy, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami;
- b) wykonywanie zadań biura centralnego, o którym mowa w art. 12 Konwencji Międzynarodowej o zwalczaniu fałszowania pieniędzy, podpisanej w Genewie 20 kwietnia 1929 r. wraz z protokołem oraz protokołem fakultatywnym podpisanymi w tym samym roku w Genewie. W skład CBŚ KGP wchodziły w tym czasie także wydziały terenowe.

Kolejno, zarządzeniem komendanta głównego Policji dokonano likwidacji Zarządu Nadzoru i Koordynacji i bezpośrednio podporządkowano komórki organizacyjne niższego szczebla —